

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 93/2015
22.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.И. из с. Ђ., чији је пуномоћник М.К., адвокат из Н., против туженог АД Н.-Е. из Н., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3542/14 од 15.10.2014. године, у седници одржаној 22.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3542/13 од 15.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 4393/13 од 06.06.2014. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 60/129 од 21.10.2010. године којим је тужиоцу, запосленом код туженог на радном месту механичара сл. бр. М 051 РЈ сервис Погона одржавање, престао радни однос отказом уговора о раду бр. 55/5661 8 од 06.03.2002. године са анексом уговора од 22.09.2009. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 3542/14 од 15.10.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту механичара. Решењем туженог од 21.10.2010. године престао му је радни однос због повреде радне обавезе из члана 179. тачка 2. Закона о раду, чл. 6. тач. 1, 2 и 4 и 9 КУ туженог и чл. 20. тач. 1, 5, 7 и 13 уговора о раду, јер је утврђено да је дана 03.09.2010. године већа количина алата сакривена у возило К 242, на чијој поправци је тужилац радио са колегама, као и да из тужиочевог задужења недостаје већа количина радног алата којим је задужен. Тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, а и тражено је мишљење синдиката.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то уколико запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Чланом 20. уговора о раду закљученим између тужиоца и туженог, уговорено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду због учињених повреда радних обавеза и то: неблагоприятног, несавесног и немарног извршавања радне обавезе (тачка 1.), незаконитог управљања, располагања и коришћења имовине и средстава као и понашања запосленог у управљању, располагању и коришћењу имовине и средства која има или може имати за последицу умањење имовине и средстава, противправно стицање имовинске користи, или изазивање поремећаја у процесу рада (тачка 5.), злоупотреба положаја и прекорачење овлашћења (тачка 7.) и нецелисходно, незаконито и неодговорно коришћење средстава рада (тачка 13.).

Чланом 6. ст. 1, 2, 4 и 9 Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених предвиђене су идентичне повреде радне обавезе.

Из анекса уговора о раду од 22.09.2009. године произилази да је шифра радног места тужиоца 502110, а назив аутомеханичар пете категорије, за које је описом послова утврђена обавеза да за време рада користи лични аутомеханичарски алат, као и да одмах обавести свог руководиоца о евентуалном оштећењу алата ако до истог дође, што подразумева да је дужан да алат чува и да се према њему односи са пажњом доброг домаћина. Пошто тужилац није поступао у складу са наведеним обавезама, правилан је закључак нижестепених суда да је тужилац учинио повреду радне обавезе прописану актом послодавца, јер је из његовог задужења недостајао алат којим се реверсно дужио у алатници (што тужилац није ни спорио), уз образложење да је позајмљивао алат колегама и да су сви тако радили међусобно.

Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, чиме је испоштована процедура о

отказивању уговора о раду. С обзиром да је тужиоцу законито престао радни однос код туженог, правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад код туженог, с обзиром да ово право припада запосленом у случају када суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос (члан 191. став 1. истог закона).

Наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па их овај суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП..

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**